

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΝΤΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδi..... Δρ. v. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. " 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Δεκτῶν..... 20
261—Γραφείου δι. Ερμού—261

Διὰ τοῦ παρόντος ἀριθμοῦ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ ἔτος 1877, καὶ ἐπομέρως, ώς εἰδοποιήσαμεν, εἰς τὴν κατὰ δεκαπεντημερὰν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου. Παρακαλοῦνται δέντε οἱ ἀξιότυμοι κ.κ. συνδρομηταὶ ήμῶν νὰ εὐδεστηθῶσι νὰ ἀποστελλωσιν ἀγκαίρως τὴν συνδρομὴν των, διπλαὶ μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ.

Ἡ Ἀθηναῖς, εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς· αἱ δὲ εὐχαὶ τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ἀπευθύνῃ τοῖς αὐτῆς συνδρομηταῖς διὰ τὸ γέοντος, ἀπόβλέπουσι καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς, τὴν δυσίαν, ἔχάραξεν, ἀνατελλασσα καὶ αὕτη μεταξὺ πολλῶν συναδέλφων ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ δρίζοντος καὶ τὴν δυσίαν διὰ πάσης θυσίας καὶ κόπου προτίθεται νὰ υποστηρίξῃ. Ἡ ἀρχὴ τῆς Ἀθηναῖδος εἶναι ἡ διὰ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ηθικῆς ἀνατροφῆς βαθεῖα καὶ αἰλανθαστος γνῶσις πάσης αἰληθείας.

Ἡ Ἀθηναῖς, κύριον προέθετο σκοπὸν νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰ πνεύματα τῶν Ἑλλήνων, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ καὶ ηθικὴ ἀνατροφὴ, εἶναι ὁ θεμελιώδης κανὼν τῆς γνώσεως πασῶν τῶν ἀληθειῶν, εἶναι δὲ μέγιστος καὶ δὲ εἰλικρινέστατος ἀριθμὸς τῆς διανοίας, πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἀνεύρεσιν τῶν αἰώνιων νόμων καὶ τῆς τάξεως τοῦ παντός. Τὰ φιλελεύθερα πνεύματα, εἴτε μᾶλλον οἱ ψυχροὶ ἔκεινοι ἀνθρώποι, οἱ ἐκ συστήματος πάσης ιερᾶς ἰδέας ἀνατροπέεις, ήδη πρὸ πολλοῦ ἀναφανέντες καὶ ἐν Ἑλλάδi, διαβάλλουσιν ἀσυγκαταβάτως τὴν θρησκευτικὴν καὶ ηθικὴν ἀνατροφήν, ώς δῆθεν ἀπηλιθιοῦσαν τὸ πνεῦμα καὶ κωλύουσαν τὴν εἰς αὐτὸν ἐλευθέραν διάδοσιν

τοῦ φωτὸς τῆς ἐπιστήμης. Ἰδού ποῦ ἔγκειται κυρίως δὲ ὁ ἀγών τῆς Ἀθηναῖδος· διπλαὶ πάσης θυσίας καὶ χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ηθικῆς εὑδαιμονίας τοῦ Ἐθνους ἡμῶν, ἀπαλλάξῃ μὲν τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν ἀπὸ μιᾶς τοιαύτης φθοροποιαὶς καὶ ἐσφαλμένης ἴδεας, διδάξῃ δὲ ἀπὸ ἐναντίας, διτὶ δὲ εἰσιδαιμονία καὶ αἱ προλήψεις κατασκοτίζουσι τὸ πνεῦμα καὶ καθιστῶσιν αὐτὸν ἥλιθιον, ἢ δὲ πίστις εἰς τὴν μίαν καὶ ἀναλλοίωτον ἀληθειῶν τὴν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἀποκαλυφθεῖσαν, τῆς ὁποίας καὶ γεννήτωρ καὶ τρόφος εἶναι ἡ θρησκευτικὴ καὶ ηθικὴ ἀνατροφὴ τοῦ ἀνθρώπου, οὐ μόνον οὐδόλως ἀποκλείει, οὔτε παρακαλεῖει τὰς ἐπιστημονικὰς ἀληθείας, οὐδόλως δεσμεύει τὸ πνεῦμα εἰς ἀποκλειστικὴν τινὰ καὶ στεῖραν διδασκαλίαν, ἀλλὰ τούγαντίον καὶ συνεργοῦσα διηνικῶς πάσαις τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, φύοιγει τῇ διανοίᾳ εὐρύτατον στάδιον πρὸς τὸ ἀγαθόν καὶ τὸ καλόν καὶ ἀνυψοῦ τὴν φαντασίαν εἰς τὰ ὕψιστα στρώματα τῶν θείων ἀληθειῶν.

Ἡ Ἀθηναῖς, δοξάζει καὶ προτίθεται νὰ διδάξῃ διτὶ αἱ μεγάλαι ἀρχαὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ηθικῆς ἐπιστήμης, πολλῷ πλειότερον πάσης ἀλλήλης ἀρχῆς, συνέχονται στενώτατα μετὰ πάσων τῶν ἀληθειῶν. Προτίθεται νὰ κατηγήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν θεόν καὶ πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ἡτις εἶναι τὸ κέντρον περὶ τὸ δοπίον συγκεντροῦνται δλαι αἱ θεμελιώδεις ἀρχαὶ, ἡ ἀγάπη αὐτοῖς εἶναι τὸ ἀληθές πνεῦμα, ἀπὸ τοῦ δοπίου διαφέρει νὰ ἐμφορῆται δὲ ἀνθρώπος ἐν τῇ σπουδῇ τῶν νόμων καὶ τῶν ὅρων τῆς φύσεως· διτὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῖς προξενεῖ τῷ ἀνθρώπῳ ἀπερίγραπτον τέρψιν καὶ χάριν, σπουδάζοντα καὶ ἀνακαλύπτοντα τὰς τελειότητας, τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν μεγάλην καὶ εὐεργετικὴν τῆς δημιουργίας διάταξιν, καὶ διτὶ τέλος τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐγσπείρει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου βαθύτερον,

ζωηρότερον καὶ διαρκέστερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ κυβερνήτου τοῦ σύμπαντος, ὅτι ἡ ἀπλῆ καὶ ψυχρὴ ἐπιστημονικὴ σπουδὴ ἦ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ φιλοσοφικὴ περιεργία.

Ἡ Ἀθηναῖς διδάξει ἐπίσης καὶ προτίθεται νὰ διδάξῃ, ὅτι ἡ πίστις εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ήθικὰς ἀληθείας, ἔχει στενὴν σύναψιν μετὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος καὶ συνεπῶς συντελεῖ εἰς ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν αὐτοῦ, καθότι ἀμφότερα ταῦτα περὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον στρέφονται, δέστι περὶ τὰς παγκοσμίους καὶ γενικὰς ἀληθείας. Προτίθεται νὰ διδάξῃ ἡ Ἀθηναῖς, ὅτι ἐὰν δ σκοπὸς τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος εἴνε· νὰ διαγνωστῇ καὶ διαφωτίσῃ σκοτεινά τινα φαινόμενα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐκ μικρῶν διδομένων νὰ ἀναγινώσκῃ ἐν ὁρισμένοις συγγράμμασι τὴν ἴστορίαν τοῦ ἀφανοῦς καὶ παρωχημένου κόσμου, νὰ διερμηνεύσῃ ἐν τῇ κτίσει τοῦ μῆλου τοὺς νόμους καθ' οὓς κινοῦνται αἱ σφαῖραι καὶ τὰ παρόμοια, ἡ ἰδιότης τῆς ἐν τῇ πίστει θρησκευτικῆς καὶ ήθικῆς ἐπιστήμης εἴνε γὰ βλέπῃ ἐν τοῖς πεπερασμένοις τὴν ἔκφασιν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπέιρου, νὰ διορῇ διὰ τοῦ ἐνεστῶτος τοῦς καρποὺς τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰώνιόττος, νὰ ἐννοῇ ἐν τοῖς δρατοῖς τὰ ἀκατάληπτα καὶ ἀδρατα καὶ ἐν τοῖς αἰσθήμασι καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῆς ψυχῆς τὴν ἀρθρότον αὐτῆς καὶ ἀθανατὸν τούχην.

Τοικύτην ἀρμονίαν μεταξὺ τοῦ φιλοσοφικοῦ καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος προτίθεται νὰ ἐμπνεύσῃ ἡ Ἀθηναῖς τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ, διεν καταφαίγεται ὅτι ἐκ μιᾶς ὑψηλοτέρας θρησκευτικῆς καὶ ήθικῆς ἀνατροφῆς, ἀναμένεται τὴν ἐμβριθεστέραν γνῶσιν τῆς φύσεως, εἴτε μᾶλλον τὴν ἀληθῆ καὶ ἔθνωφελῆ ἐπιστήμην. Καὶ πέποιθεν ἡ Ἀθηναῖς, ὅτι οὐδεὶς δ καθαπτόμενος τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τὴν ὅποιαν αὐτὴν προέθετο καὶ τὴν ὅποιαν ὡς λογικὴν καὶ ἀλάνθαστον μίσθετησε καὶ ὑπεστήξεν ἡ οὐγιεστέρα μερὶς τῶν αἰώνων. Καὶ διντῶς· οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἔχουσι τὴν πηγὴν αὐτῶν ἐπὶ τῆς θείας διανοίας, εἴνε τὸ ἀπαύγασμα ἡ ἔκφασις καὶ δ τύπος τοῦ θείου νοῦ, δέ δὲ Ἀπόστολος λέγει, ὅτι τὰ ἀδρατα αὐτοῦ τοῖς ποιήμασι γοούμενα καθοράται, ἢτε ἀδίος αὐτοῦ μόναρμις καὶ θειότης. Ο δέ ἀνθρωπος, διτις μόνος ἐν τοῖς δημιουργήμασι φέρει τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, μόνος, καλλιεργήσας τὴν ἰδέαν ταῦτην διὰ τῆς εὐσεβείας, φέρει καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐγνοήσῃ βαθύτερον τὴν φύσιν, ἀλλαῖς λέξειν, ἀγατραφεῖς δ ἀνθρωπος θρησκευτικῶς καὶ ήθικῶς καὶ ἔχων κανονικὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, διατελεῖ ἐν πλήρει ἀρμογιᾷ μετὰ τοῦ συστήματος, διότε ἐξ ἐπιστήμης προτίθεται γὰρ ἐρμηνεύση, δέστι μετὰ τῶν ἀρχῶν ἐν αἷς ἡ σύμπασα δημιουργία δρεῖται τὴν γένεσιν καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς.

Τέλος τὸ φῶς, διότε δύναται νὰ φωτίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν διάνοιαν νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτὴν καὶ διερ-

μηνεύσῃ τὰ μυστήρια τῆς μεγάλης ἰδέας τοῦ δημιουργοῦ, ἀναμένει δὲ ἡ Ἀθηναῖς ἐκ τοῦ φιλοσοφικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος, βέβαιητισμένου ἐν τῷ λουτρῷ τῆς Χριστιανικῆς παλιγγενεσίας, καθηγιασμένου καὶ διαπεφωτισμένου ἐν τῇ καλλιεργείᾳ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ηθικῶν ἀρχῶν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ταῦτα δὲ ἡ Ἀθηναῖς προτίθεται νὰ διδάξῃ, ταῦτα καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ τοῖς Ἑλλησι, πρὸς ταῦτα τέλος ἀνέτειλε καὶ αὐτὴ μεταξὺ πόλων συγαδέλφων ἐπὶ τοῦ ὄριζοντος τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ λοιπὸν χαιρετῶσα καὶ πάλιν δὲ ἡ Ἀθηναῖς τοὺς αὐτῆς συνδρομητὰς διὰ τὸ νέον ἔτος εὔχεται αὐτοῖς τὰ βέλτιστα.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Σενέχεια, Υδε ἀριθ. 11).

Ο ἡλιος δὲν ἀποστρέψει τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τῶν ἔρωντων καὶ δὲν πένθιμος νῦν ἀπαξιοῖ νὰ ἀκούει τὰς διαλέξεις τῶν πιστῶν ἔραστῶν. Ἀφ' οὗ μοι ἐπιτρέπεται νὰ ἀγαπῶ ὑπὸ τὸν οὐράνιον θόλον πρέπει νὰ παύσω ἀγαπῶσα ὑπὸ τὸν θόλοντου ναοῦ; — Ω Βαλδούρ! δ Φριτιόφ μοι εἶναι προσφιλής δὲν δηγάπησα ποτε ἄλλον δὲντον· οὐδὲ δύναμαι νὰ ἀναμηνησθῶ ἐποχῆς καθ' οὓς νὰ μὴ τὸν ἡγάπαν. Εἰσῆλθον εἰς τὸ ιερόν σου πιστὴ εἰς αὐτὸν καὶ θέλω εἶσλθει τοιαύτη. Ιδού ἔξομοιογοῦμαι τὸν ἔρωτά μου πρὸ τῆς συγελεύσεως τῶν θεῶν. Θέλω νύψωσει αὐτὸν μέχρι τῆς ἱρίδος μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Ἀλβάδερ, διτις ἔδωκεν αὐτῷ γέννησιν. Διατί σκυθρωπάζης θεῖς προστάτα μου; ἐπὶ τίνι ἀπαιτεῖς νὰ μεταμεληθῶ; Ἐπὶ τῷ ἔρωτί μου; Οὐχὶ εἶναι δέξιος τοῦ οὐρανοῦ σου. Ιδού ἀποβάλλω μετὰ τῆς εὐτυχίας καὶ τὴν βασιλικὴν τήθενον. Τὴν ζῆτεῖς; Σοὶ τὴν προσφέρω καὶ σοὶ οὐ πόσχομαι νὰ μὴ καταστῶ ἀναξία τῆς καταγωγῆς μου σλιγωροῦσά τοῦ πεπρωμένου ὡς δ ἥρως τῆς πάλης. Λανδρίζου ψυχή μου! . . .

Ἐνταῦθα ὑφοῦσα τὸν δρθαλμούς, βλέπει τὸν Φριτιόφ ἔρχομενον, τεταραγμένον καὶ ἔχοντα ἔζωγραφημένην ἐν τῷ προσώπῳ τὴν ἀθυμίαν του. — Ω! καλῶς ἥθες, τῷ λέγει, δὲν καὶ ἀργά. Ἀναγινώσκω τὴν καταδίκην μου ἐπὶ τοῦ ὡχροῦ μετώπου σου δη τύχη μας ἀπεφασίσθη. . . . Εἰπέ μοι τὶ ἀπέγεινες ἔσο ἀνήρ δισω τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἰμὶ ἐτοίμη νὰ δεχθῶ εὐχαρίστως οἰαγδήποτε εἰδῆσιν δὲ παῖσισιωτέρα ἐτὶ δὲν θέλει μὲ ἐκπλήξει. —

— Παρουσιάσθην, ἥρξατο δ Φριτιόφ, πρὸ τῆς συνελεύσεως τῶν ἡγεμόνων ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βορρᾶ κρατούντων τὰ ξίφη καὶ τὰς ἀσπίδας των. Εἶδον τὸν Ἕλγ, τὸν ἄγδρα τοῦτον τοῦ αἵματος τὸν ἔχοντα φρικῶδες τὸ βλέμμα, καὶ παρ' αὐτῇ τὸν Ἀλφδαν, μέγα παιδίον παιζόν μὲ τὴν λόγχην. χωρὶς νὰ φαίνηται διτις τὸν ἀπαγολωτεῖς τις. Ἐπροχώρησε πρὸς